

MIJMERING

DAGJE UIT

Heel lang geleden mochten mijn zus en ik met oma naar Giethoorn. Een behoorlijke reis per bus, trein, bus, en vice versa. Mijn belangrijkste herinnering aan die dag is een tochtje met de boot en het cadeautje dat we na afloop mochten kiezen. Wat dat laatste betreft, ik heb eindeloos staan tutten bij een Delfts blauw hangertje waarop een molentje stond afgebeeld en een armband met bootjes. Het hangertje won. Ik heb het altijd bewaard en gekoesterd. Van dat boottochtje herinner ik me als de dag van gisteren dat de jongen die ons rond punterde mijn vijfenzeventigjarige oma complimenteerde. 'Er zijn weinig dames van uw leeftijd die nog in zo'n bootje stappen!'

Vorige week was ik opnieuw in Giethoorn. Ik vond het daar nog net zo betoverend, en het varen in de wiebelige boot over de schilderachtige grachtjes nog net zo spannend als vijftig jaar geleden. Veel is hetzelfde gebleven - dat kan daar ook niet anders - inclusief het assortiment Delfts blauwe molentjes in de souvenirwinkel. Toch heeft ook daar de tijd niet stil gestaan; de bootjes liggen 's nachts aan de oplader, het overgrote deel van de toeristen fotografeert per telefoon en bestaat uit giechelende Chinezen. Maar de grootste verandering was dat ik nu zelf de omagerechtigde leeftijd heb; van de drie generaties die in ons vakantiehuis bijeen waren, behoorde ik tot de oudste. Maar eerlijk is eerlijk, aan de soepele onervarenheid waarmee ik de Gietse meren bedwong zou je het niet zeggen!

Toen ik mijn zus over Giethoorn vertelde bleek bij haar de herinnering nog net zo vers. "Weet je nog van de blauwwitte klompjes", vroeg ze via de app.

De oplaadpalen zouden voor mijn lieve prentbriefkaart sturende oma al moeilijk te begrijpen zijn geweest, fotograferende en appende telefoons vele bruggetjes te ver.

Marjolijn Sengers, 19 oktober 2014